

zajistiti i pro tento předvídatelný případ a proti původně stanovené jistotě 20.000 Kč se brániti rekursen a tam tuto předvídatelnou možnost uplatňovati a nemůže tvrditi nyní důvodně, že by jí nebylo bývalo určité vyhověno. A rovněž tak na značný pokles cen nemovitostí mohla již tehdy poukázati, an i ten byl tenkrát poznatelný a nevznikl v mezidobí mezi stanovením původní jistoty 20.000 Kč, 12. ledna 1932, a návrhem vymáhající věřitelky ze dne 9. června 1932 na zvýšení jistoty.

Čís. 13097.

Prozatímní opatření podle § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, nemá místa, jde-li o vydobytí smluveného výživného jen za dobu minulou.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, R I 1172/33.)

Manželka navrhla proti manželovi povolení prozatímního opatření pro výživné za dobu od 1. září 1933 do 31. srpna 1934. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Žalující strana, uplatňující jen nárok na doplacení zbytku 500 Kč, který jí rekurent nedoplatil na smluveném výživném za měsíc srpen 1933, domáhá se prozatímního opatření pro výživné 18.000 Kč za dobu od 1. září 1933 do 31. srpna 1934 podle § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931, leč neprávem. Podle tohoto zákonného ustanovení jest podmínkou navrhovaného prozatímního opatření, že se navrhovatel domáhá, by soud stanovil nárok na výživu, výchovu nebo zaopatření nebo plnění z něho, tedy, by nárok ten určil a přisoudil pro budoucí dobu co do existence a výše, a prozatímní opatření podle citovaného zákonného ustanovení nemá místa, jde-li o dobytí smluveného výživného jen za dobu minulou.

Čís. 13098.

Ani při exekuci na základě mimosoudní výpovědi není třeba, by vymáhající věřitel v návrhu podal průkaz, že jde o některou z výjimek § 31 zákona o ochraně nájemců, a nemůže dlužník v exekučním řízení uplatňovati, že vypovídána místnost jest pod záštitou zákona, když nepodal námitky, kde jedině tuto hmotněprávní námitku mohl uplatňovati.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, R I 1184/33.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným vyklizením najatých místností na základě mimosoudní výpovědi vymáhajícího věřitele. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Jde o exekuci vnučeným vyklizením najatých místností, kterou první soud povolil na základě mimosoudní výpovědi vymáhající strany ze dne 17. srpna 1933, dané povinnému ke dni 15. září 1933. Rekursní soud exekuční návrh vymáhající strany zamítl, uznáv sice, že nebylo třeba, by mimosoudní výpověď obsahovala též návrhy v § 562 c. ř. s. uvedené, a že i jinak mimosoudní výpověď vykazovala veškeré náležitosti v §§ 565 a 562 c. ř. s. vyžadované, ale zaujav stanovisko, zastávané v rozhodnutí čí. 6633 sb, n. s., že za platnosti zákona na ochranu nájemníků jest na vypovídající straně, která se domáhá povolení exekuce na základě mimosoudní výpovědi, proti níž nebyly podány v čas námítky, by v exekučním návrhu podala průkaz, že v dotčeném případě jde o jednu z výjimek v § 31 zák. o ochr. náj. uvedených. Než od tohoto názoru, vysloveného v příčině soudní i mimosoudní výpovědi v rozhodnutích čí. 6076 a čí. 6633, se nejvyšší soud uchýlil v rozhodnutí čí. 10.655, v němž vyslovil a zevrubně odůvodnil názor, že, nepodá-li nájemce námítky proti s o u d n í výpovědi, vejde příkaz v ní obsažený v moc práva, a že nemůže nájemce h m o t n ě p r á v n í obranu, kterou měl uplatnití námítkami, vznášeti teprve v exekučním řízení, ať rekursem nebo žalobou — a že pronajímatel, vydobývší si pravoplatnou výpověď, nemusí za účelem povolení exekuce ještě prokazovati, že nejde o byt nebo místnost podléhající ochraně. K tomuto názoru dospěl nejvyšší soud zejména v uvážení, že ustanovení zákona na ochranu nájemníků (§§ 1 a 7 druhý odstavec) chtějí chrániti nájemníka, pokud ochrany užítí chce a jí potřebuje, ale nebrání mu, by se ochrany, kterou má, dobrovolně nevzdal pro určitý již nastavší případ a podřídil se výpovědi tím, že se vzdá námitek proti ní, ať to učiní výslovně nebo mlčky, tím, že námítky nepodá. Co bylo v tomto rozhodnutí, k němuž se odkazuje, řečeno o soudní výpovědi zakládající exekuční titul (§ 1 čí. 4 exek. řádu), platí i o m i m o s o u d n í výpovědi, jestliže nabyla účinku výpovědi soudní podle § 565 odstavec třetí a čtvrtý c. ř. s. a zakládá-li tedy exekuční titul podle § 1 čí. 18 exek. řádu. Výpověď z nájmu může býti dána soudně nebo mimosoudně (§ 561 c. ř. s.). V obojím případě může se vypovězený brániti námítkami (§§ 562 a 566 c. ř. s.). Není v zákoně podkladu pro názor, že by co do námitek byl rozdíl mezi výpovědí soudní a mimosoudní. Nepodal-li vypovězený námítky, nemůže doháněti teprve v exekučním řízení, co zameškal. Ani při mimosoudní výpovědi není tedy třeba, by vypovídající v exekučním návrhu podal průkaz, že jde o některou z výjimek v § 31 zák. o ochr. náj. uvedených, a může nájemce v exekučním řízení rekursem uplatňovati, že vypovídaná místnost jest pod záštitou zákona, když nepodal námítky, kde jedině tuto hmotněprávní obranu mohl uplatnití. Tak bylo již vysloveno také v rozhodnutí ze dne 21. září 1933 č. j. R I 843/33-1 (čí. 12826 sb. n. s.). Právem uvádí stěžovatel v dovolacím rekursu, že by ani nebylo možné podati v tomto případě průkaz o tom, že vypovězené místnosti nepodléhají zákonu o ochraně nájemníků. V případech v praxi nejčtetnějších, totiž kde jest otázka ochrany či nedostatku ochrany pochybná a sporná, může býti řešena jen soudem, ale k tomu není určeno řízení exekuční.